شیرازنوین به تبیین اندیشه‌های امام چهارم شیعیان جهان، حضرت امام سجاد(ع) با هدف آگاهی جوانان پرداخت

امام سجاد(ع) جامعه را با زبان دعا آگاه می‌کردند

امانت‌داری و ظلم‌ستیزی از فضائل اخلاقی امام سجاد(ع) بود

حجت‌الاسلام هاشم نعمت‌اللهی، کارشناس مذهبی در گفت‌وگو با شیرازنوین با اشاره به محدودیت‌ها و سختی‌هایی که امام سجاد(ع) در دوره ۳۵ ساله امامتشان با آن مواجه بودند، می‌گوید: امام سجاد(ع) پس از شهادت پدرشان، امام حسین(ع) به امامت رسیدند و ۳۵ سال دوره امامت ایشان با سختی و التهاب بر ایشان و شیعیان گذشت

مریم شمالیان- شیرازنوین:
shomalianm@gmail.com

حجت‌الاسلام نعمت‌اللهی گفت: امام سجاد(ع) پس از شهادت پدرشان، امام حسین(ع) به امامت رسیدند و ۳۵ سال دوره امامت ایشان، سراسر با سختی و التهاب برای ایشان و شیعیان همراه بود؛ همچنین ایشان در این مدت امکان هیچ‌گونه مبارزه را پیدا نکردند و در قالب دعا به آگاه‌سازی جامعه پرداختند.

شهادت امام سجاد(ع)، هشتم مرداد ۱۴۰۲ مصادف با ۱۲ ماه محرم در تقویم ملی ثبت شده است و این مناسبت مذهبی، بهانه و فرصت خوبی است تا در خصوص فضائل بی‌شمار امام چهارم شیعیان، مطالبی را به رشته نگارش درآوریم که در ایام محرم و سوگواری امام حسین(ع) بسیار بجاست.

امام سجاد(ع)، چهارمین امام شیعیان است که به مدت ۳۵ سال در دوران خلفای اموی، امامت کردند؛ ایشان در واقعه کربلا هم حضور داشتند، ولی به علت بیماری سخت در جنگ شرکت نکردند.

طبق روایات، امام سجاد(ع) به دستور ولیدبن عبدالملک مسموم شدند و به شهادت رسیدند. مدفن امام چهارم در قبرستان بقیع و کنار مدفن امام حسن(ع)، امام باقر(ع) و امام صادق(ع) واقع شده است.

طبق مندرجات مذهبی درج‌شده در سایت آیین رحمت که متعلق به دفتر مرجع عالیقدر حضرت آیت‌الله‌العظمی مکارم شیرازی است، امام سجاد(ع) فضائل اخلاقی بی‌شماری داشتند و آزاد کردن بردگان توسط ایشان، اقدام مؤثری در راستای ترویج تشیع بود؛ از جمله تلاش‌های امام سجاد(ع) که هم جنبه دینی داشت و هم سیاسی، توجه به قشری بود که از زمان خلیفه دوم به بعد و مخصوصاً در عصر امویان، مورد شدیدترین فشارهای اجتماعی بودند؛ بردگان و کنیزکان، متحمل سخت‌ترین کارها شده و از طرف اربابان مورد اهانت‌های شدیدی قرار می‌گرفتند. امام سجاد(ع)، همانند امیرالمؤمنین(ع) که با برخورد اسلامی خویش بخشی از موالی عراق را به سمت خویش جذب کرد، کوشید تا حیثیت اجتماعی این قشر را بالا ببرد.

امام در حالی که نیازی به بردگان نداشتند، آنها را می‌خریدند و این خریدن تنها برای آزاد کردن آنها بود.

گفته‌اند امام(ع)، قریب به صد هزار برده را آزاد ساختند و این اقدام موجب می‌شد تا قلوب بردگان به امام و تشیع نزدیک شود.

فضائل اخلاقی امام چهارم شیعیان تا بدان‌جا بوده است که در احادیث اهل سنت نیز از ایشان یاد می‌شود و در این روایات از زبان ایشان نقل شده است که: «با شخص فاسق همنشینی نکن، زیرا تو را با یک لقمه و کمتر خواهد فروخت و با بخیل دوست مباش، زیرا تو را در مالی که شدیداً به آن احتیاج داری خوار خواهد نمود» و «همانا قومی خداوند را از ترس عبادت کردند که آن عبادت بردگان است و عده‌ای دیگر او را به جهت رغبت، عبادت کردند که آن عبادت تاجران است و عده ای دیگر او را به جهت شکر و سپاس عبادت کردند که آن عبادت آزادمردان است». به گفته علمای اهل سنت، امام سجاد(ع) به جهت شرف و بزرگواری و علم و کمال عقل زبانزد بودند و به گفته محمدبن طلحه شافعی، زین العابدین(ع)، مقتدای زاهدین و سید متقین و امام مؤمنین بودند.

مهم‌ترین اصل دینی- سیاسی که امام سجاد(ع) با استفاده از آن، روزگار سیاسی خود را می‌گذراند، «تقیه» بود؛ سپری که شیعیان در طول تاریخ با استفاده از آن، حیات خویش را تضمین کرده و ائمه شیعه بارها و بارها توجه بدان را به شیعیان گوشزد کرده‌اند.

لازم به ذکر است که ملایمت امام در برخورد با امویان، سبب شد تا امام زندگی آزادی در مدینه داشته و کمتر توجه مخالفان را به خود جلب کند و بُعد علمی امام در جهت حفظ دین تجلی بیشتری یابد.

آگاه‌سازی جامعه با زبان دعا

حجت‌الاسلام هاشم نعمت‌اللهی، کارشناس مذهبی در گفت‌وگو با شیرازنوین با اشاره به محدودیت‌ها و سختی‌هایی که امام سجاد(ع) در دوره ۳۵ ساله امامتشان با آن مواجه بودند، می‌گوید: امام سجاد(ع) پس از شهادت پدرشان، امام حسین(ع) به امامت رسیدند و ۳۵ سال دوره امامت ایشان، سراسر با سختی و التهاب برای ایشان و شیعیان همراه بود.

وی ادامه می‌دهد: امام سجاد(ع) در این مدت امکان هیچ‌گونه مبارزه را پیدا نکردند و در قالب دعا به آگاه‌سازی جامعه پرداختند؛ صحیفه سجادیه و رساله حقوق از ایشان در همین خصوص است.

حجت‌الاسلام نعمت‌اللهی با اشاره به اینکه امام سجاد(ع) پس از واقعه عاشورا و بازگشت به مدینه به مأمن شیعیان و غیر شیعیان تبدیل شدند، بیان می‌کند: مردم مدینه پس از واقعه عاشورا و خسته شدن از ظلم یزید و فساد دربارانش بر آن می‌شوند که به جبران واقعه عاشورا، شورش کرده و امویان را از مدینه بیرون کنند.

امانت‌داری

وی می افزاید: در این اقدام، مروان با وجود اینکه ظلم و ستم و بی‌احترامی فراوانی نسبت به امام سجاد(ع) روا داشته بود، وقتی دید که مردم مدینه دست به چنین اقدامی زده‌اند، خانواده‌اش را در پناه امام(ع) می‌آورد و ایشان نیز در نهایت بزرگواری آنها را پناه می‌دهند و می‌فرمایند که حتی اگر شمشیری که پدرم را با آن به شهادت رساندند به من امانت سپرده شود، امانت را به صاحبش بازمی‌گردانم؛ امانت داری از فضائل بارز ایشان بود که خوب است در جامعه امروز از چنین فضائل والایی همواره الگو بگیریم.

مبارزه با ظلم

این کارشناس مذهبی یکی از فضائل و ویژگی‌های بارز امام سجاد(ع) را اولویت‌دهی به مبارزه با ظلم عنوان کرده و بیان می‌کند: امام سجاد(ع) در زمان شهادت خود، فرزندشان امام باقر(ع) را در آغوش گرفتند و به وصیتی که امام حسین(ع) در واقعه عاشورا بر آن تأکید داشتند اشاره کرده و فرمودند که «پسرم، بترس از ظلم به کسی که جز خدا فریادرسی ندارد»، این نکته مهمی است که باید به آن همواره به عنوان شیعیان امام حسین(ع) و امام سجاد(ع) توجه کنیم، زیرا که هر دوی ایشان در راه مبارزه با ظلم به شهادت رسیدند.

هشداری درباره شعرهای عاشورایی

عقل حُکم می‌کند که در کنار دعوت به گریه و حضور بامعرفت «برآستان اشک» از همه امکانات و تریبون‌ها برای معرفی قیام حسینی به مردم جهان استفاده کنیم

در مجالس عزای حسینی، «شور» بر «شعور» و «گریستن» بر نگریستن پیشی گرفته و بصیرت و معرفت‌افزایی که همواره مورد تأکید مقام معظم رهبری است به حاشیه رانده شده است؛ غافل از اینکه شور و شیفتگی و محبت مُنفک از معرفت ما را به جایی نمی‌رساند

رضا اسماعیلی می‌گوید: باید از تریبون شعر آیینی و هیئت برای تبلیغ آموزه‌های اصیل دینی، روشنگری، بیداری و معرفت‌افزایی استفاده کنیم؛ استفاده سلیقه‌ای و ابزاری از این تریبون ظلم است.

به گزارش ایسنا، این شاعر و پژوهشگر نوشته است:

«امروز حسین‌بن علی(ع) می‌تواند دنیا را نجات بدهد، به شرط آنکه چهره او را با تحریف مغشوش نکنند؛ نگذارید مفاهیم تحریف‌آمیز، کارهای تحریف‌آمیز و غلط، چشم‌ها و دل‌ها را از چهره مبارک و منور حسین‌بن علی(ع) منصرف کند؛ با تحریف بایستی مقابله کنید».

(مقام معظم رهبری در دیدار با روحانیون و وعاظ در آستانه ماه محرم ۱۴۱۶ق -۳ خرداد ۱۳۷۴)

رسانه قدرتمند اشک

بعد از واقعه مُحرم ۶۱ و شهادت امام حسین(ع) و یارانش، حکومت منفور بنی امیه، نه تنها عزاداری بر امام حسین(ع) و یارانش را ممنوع اعلام کرد، بلکه مردم را به سب علی و آل علی تشویق هم می‌کرد. حتی می‌گویند نفرت معاویه از آل علی به حدی بود که در قنوت نماز خویش،حضرت علی(ع) و حسن و حسین(علیهم السلام) را لعن می‌کرد.

در طول تاریخ حکومت‌های ظالم و غاصبی همچون بنی‌امیه و بنی‌عباس به مردم اجازه برپایی مجالس عزاداری حسینی را نمی‌دادند و اصلاً نام بردن از اهل بیت(ع) و امام علی(ع) و امام حسین(ع) و یارانشان ممنوع بود و هر کس که به این مسئله تن نمی‌داد، زندانی و تبعید می‌شد و یا به شدیدترین وجه مورد آزار و شکنجه حکومت قرار می‌گرفت.

در چنین فضای بسته و رعب‌آوری، بهترین راه برای زنده نگاه داشتن قیام حسینی و افشای ماهیت پلید یزیدیان، گریه بر مصائب اهل بیت(ع) بود؛ در آن زمان، تنها رسانه قدرتمندی که باعث افشای چهره پلید یزید می‌شد، «رسانه اشک» بود. در این شرایط بسته امنیتی و پلیسی، برای زنده نگاه داشتن قیام حسینی از دست شیعه، جز گریه بر اهل بیت(ع)، کار دیگری برنمی‌آمد. به خاطر همین، این همه روایت و حدیث از معصومین(ع) درباره ثواب گریه بر مظلومیت حسین(ع) و اهل بیت(ع) داریم. اما باید به این نکته هم توجه داشته باشیم که گریه بر اباعبدالله(ع) گریه عاطفی و از روی ترحم نیست، بلکه گریه سیاسی است. به یاد دارم امام خمینی(ره) نیز در زمان حیات پربرکتشان با یادآوری و تأکید بر این نکته که گریه بر اباعبدالله(ع)، گریه سیاسی است، نه گریه عاطفی و از روی ترحم، فرموده بودند:

«مجلس عزا نه برای این است که گریه کنند برای سیدالشهدا و اجر ببرند؛ البته این هم هست و دیگران را اجر اخروی نصیب کند؛ بلکه مهم، آن جنبه سیاسی است که ائمه ما در صدر اسلام نقشه‌اش را کشیده‌اند که تا آخر باشد و آن، اینکه اجتماع تحت یک بیرق، اجتماع تحت یک ایده و هیچ چیز نمی‌تواند این کار را به مقداری که عزای حضرت سیدالشهدا(ع) در او تأثیر دارد، تأثیر بکند ...

چنانچه، واقعاً بفهمند و بفهمانند که مسئله چه هست و این عزاداری برای چه هست و این گریه برای چه این قدر ارج پیدا کرده و اجر پیش خدا دارد، آن وقت ما را «ملت گریه» نمی‌گویند، ما را «ملت حماسه» می‌خوانند.»

(صحیفه امام خمینی(ره)، جلد ۱۳ ، صفحه ۱۵۳)

و در بیاناتی دیگر می‌فرمایند: «این اجتماع در مجالس روضه را خیال نکنید فقط این است که ما گریه کنیم برای سیدالشهدا(ع). نه سیدالشهدا(ع) احتیاج به این گریه‌ها دارد و نه این گریه خودش فی‌نفسه کاری از آن برمی‌آید. جنبه سیاسی این مجالس بالاتر از همه جنبه‌های دیگری است که هست.»

(صحیفه نور، ج ۱۳، ص ۱۵۳)

در واقع بعد از واقعه عاشورای سال ۶۱ گریه حُکم یک مین انفجاری را داشت که جامعه را به حرکت درمی‌آورد و قیام حسینی را زنده نگاه می‌داشت. مُحبان آل علی در آن روز و روزگار، تنها با «اسلحه اشک» و گریه کردن بر اباعبدالله(ع) می‌توانستند شعله‌های قیام امام حسین(ع) را از خاموشی و فراموشی در امان نگاه دارند و ماهیت نظام پلید یزیدی را برای مردم افشا کنند؛ در آن زمان «اشک» اسلحه شیعه بود. امروز اما در کنار اشک و گریستن بر کربلا که برای تحریک احساسات و حفظ شور حسینی لازم است باید به «نگریستن» هم فکر کنیم.

ادب و آداب گریستن

یکی دیگر از چیزهایی که باعث تحریف عاشورا و آلوده شدن قیام حسینی به خرافات می‌شود، همین نکته‌ای است که استاد مطهری گفته است: «عده‌ای آمدند گفتند گریه بر امام حسین(ع) ثوابش آنقدر زیاد است که از هر وسیله‌ای برای این کار می‌شود، استفاده کرد ... دستگاه امام حسین(ع) از دستگاه دیگران جداست. اگر اینجا دروغ گفتی، بخشیده است، جعل کردی، بخشیده است، تحریف کردی، بخشیده است ... در نتیجه یک افرادی در این قضیه دست به جعل و تحریف زده‌اند که انسان تعجب می‌کند»

(حماسه حسینی، شهید مرتضی مطهری، ج ۱۷، صص ۹۰ و ۹۱)

بله، آیات و احادیث فراوانی وجود دارد که در آن گفته شده در عزای امام حسین(ع) محزون بوده و اشک بریزید، اما به این معنا نیست که به هر قیمتی باید مردم را گریاند، یعنی باید با شیوه‌ای مناسب، شایسته و متناسب با اهداف امام حسین(ع)، قیام وی را به مردم معرفی کرد.

امروز به‌جای اینکه اشک بریزیم تا حماسه امام حسین(ع) را زنده نگه داریم، قیام امام حسین(ع) را تحریف و به خرافات آلوده می‌کنیم، تا از مردم اشک بگیریم! این یعنی «تقدیس اشک»؛ یعنی اشک و گریاندن هدف شده، در حالی که اشک و گریه کردن باید وسیله‌ای برای زنده نگه داشتن قیام حسینی و پیرایش و پالایش آن از تحریف و دروغ و خرافه باشد. ذکر خاطره‌ای به نقل از شیخ عباس ابوالحسنی، منبری سرشناس تهران، در این خصوص خالی از لطف نیست.

شیخ عباس ابوالحسنی منبری سرشناس تهران می‌گوید: روزی آیت‌الله میرزا رضا کلباسی در مجلسی نشسته بود و مداحی، روضه می‌خواند. روضه‌خوان، ماجرای به میدان رفتن اباعبدالله علیه‌السلام و بدرقه زینب کبری سلام‌الله علیها را نقل می‌کرد؛ آنجا که حضرت ام‌المصائب می‌فرمایند: مهلاً مهلا.... و امام می‌فرمایند: خواهرم به خیمه برگرد....

روضه‌خوان عبارت «اختا» یعنی «خواهرم» را دوبار تکرار کرد: «اختا... اختا...»، در این هنگام میرزا عصبانی شد و به تندی خطاب به روضه‌خوان گفت: «خدا دهانت را بشکند! حضرت یک بار فرموده‌اند: «اختا»؛ تو چطور آن را دوبار تکرار می‌کنی و روضه دروغ می‌خوانی؟»

ابوالحسنی ادامه می‌دهد: کاش میرزا سر از خاک بلند کند و ببیند امروز چقدر روضه کذب و بی‌سند خوانده می‌شود؛ به امید اشک ستاندن از مردم. اگر می‌خواهید فقط اشک مستمع را دربیاورید، قبض آب و برق را نشانشان بدهید کافی است! چرا روضه دروغ می‌خوانید؟»

(سخنان شیخ عباس ابوالحسنی در هیئت بنی‌فاطمه تهران چهارشنبه ۱۰ آبان ۹۶)

متأسفانه امروز به خاطر غفلت از ادب و آداب «گریستن» و توقف در منزل محبت و اشک، شعر دینی و آیینی روز و روزگار ما دچار رخوت و تنزل شده است و شاعران آیینی ما به این ورطه افتاده‌اند که فقط شعرهای مجلس گرم‌کن و سوزناک بگویند. شعرهایی مطابق با ذوق و ذائقه مردم و مداحان تا در مجالس عزاداری خوانده شود. به همین خاطر در مجالس عزای حسینی، «شور» بر «شعور» و «گریستن» بر نگریستن پیشی گرفته و بصیرت و معرفت‌افزایی که همواره مورد تأکید مقام معظم رهبری است به حاشیه رانده شده است. غافل از اینکه شور و شیفتگی و محبتِ مُنفک از معرفت ما را به جایی نمی‌رساند. با واکاوی روایات و احادیث اسلامی درمی‌یابیم که ریشه بسیاری از تحریفات شعر عاشورایی چیزی جز این نیست که ما در منزل «محبت» متوقف مانده‌ایم و گامی در مسیر صعود به ملکوت معرفت و حکمت دینی برنداشته‌ایم. این حرف، حرف نگارنده این سطور نیست که گروهی در مخالفت با آن پای بر زمین بکوبند و با ابرام و اصرار تمام بگویند: «نه برادر! اشتباه فکر می‌کنی، توقف در منزل محبت آسیب نیست»، این حرف، حرف قرآن و معصومین(ع) است. توقف در منزل محبتِ محض، از آن جهت آسیب‌زاست که به «غالی‌گری» و شرک ختم می‌شود، که یک «مُنکر» بزرگ است؛ چنانکه در آیه ۳۰ سوره توبه می‌خوانیم:

«وَقَالَتِ الْيَهُودُ عُزَيْرٌ ابْنُ اللَّهِ وَقَالَتِ النَّصَارَى الْمَسِيحُ ابْنُ اللَّهِ ذَلِكَ قَوْلُهُمْ بِأَفْوَاهِهِمْ يُضَاهِئُونَ قَوْلَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَبْلُ قَاتَلَهُمُ اللَّهُ أَنَّى يُؤْفَكُونَ».

«و یهود گفتند: عُزَیر پسر خداست و نصاری گفتند: مسیح پسر خداست. این سخنی است که تنها بر زبان می‌رانند و با گفتار و کیش کافران مشرک پیشین نزدیکی و مشابهت دارند. خدا آنها را هلاک و نابود کند. آنان را (از حق) به کجا می‌گردانند؟»

حضرت امام سجاد(ع) نیز در حدیثی به «ابوخالد کابلی»؛ از رجال شیعی سده اول هجری و معاصر امام سجاد(ع)؛ در تفسیر این آیه می‌فرمایند:

«یهود و نصاری، به خاطر حُب مُفرطی که به عزیر و مسیح (علیهم السلام) داشتند، آن دو را فرزندان خدا دانستند. جمعی از شیعیان ما نیز در حدی ما را دوست خواهند داشت که درباره ما چیزی که یهود درباره عزیز و نصاری درباره عیسی گفتند، خواهند گفت؛ نه آنان از مایند و نه ما از آنانیم.»

(طوسی، محمد بن حسن، الامالی، انتشارات دارالثقافه، قم، ۱۳۱۴ ق . اختیار معرفه الرجال، ج۱، ص ۳۳۶)

با عنایت به آیات و روایاتی که ذکر شد، به خوبی درمی‌یابیم که ترکیب محبت با معرفت دینی راهگشا و سازنده است و منجر به پیروی از راه و مرام و روش و منش خاندان رسالت می‌شود.

از محبت حسینی تا معرفت حسینی

آری، بی‌هیچ شکی، عمود خیمه محبت، «معرفت» است؛ محبت هیچ‌گاه بدون معرفت در دل انسان شکل نمی‌گیرد و نطفه نمی‌بندد؛ یعنی نمی‌شود اول عاشق کسی شد، بعد او را شناخت. طبق آیات و روایات قرآنی، «محبت حسینی» فرزند «معرفت حسینی» است. از این منظر، اگر ما خود را مُحب واقعی حسین می‌دانیم، باید آثار این محبت را در سلوک انسانی و اسلامی خود رصد کنیم و ببینیم. آثار محبت واقعی به اباعبدالله(ع)، یکتاپرستی، بندگی، بیداری، حق‌طلبی، آزادگی، عدالت‌خواهی، ظلم‌ستیزی و در نهایت پیروی و تبعیت از آن امام هُمام است؛ نه معصیت و گناه. چنانکه علامه محمدرضا حکیمی که رحمت خدا بر او باد در بیان فلسفه عاشورا و حماسه حسینی گفته است:

«واژه‌های عاشورا تنها «تشنگی»، «شهادت» و «اسارت» نیست، «نماز» و «عدالت» نیز هست؛ بلکه واژه‌های اصلی همین دوتاست، نماز واژه شب عاشوراست و عدالت واژه روز عاشورا ...»

ولی وقتی می‌گوییم حسین و ادب و آداب عزاداری را زیر پا می‌گذاریم، وقتی می‌گوییم حسین و با خواندن نوحه «لا اله الا زینب» از آستان بندگی حضرت حق روی برمی‌تابیم، وقتی می‌گوییم حسین و قمه می‌زنیم، وقتی می‌گوییم حسین و نوحه‌های لس‌آنجلسی می‌خوانیم، وقتی می‌گوییم حسین و در هیئت‌ها لخت می‌شویم، وقتی می‌گوییم حسین و مردم‌آزاری می‌کنیم، وقتی می‌گوییم حسین و دروغ می‌گوییم، وقتی می‌گوییم حسین و به خواهر یا برادر مسلمانی که با نظر ما مخالف است، تهمت بی‌دینی می‌زنیم، وقتی می‌گوییم حسین و با آبروی اسلام بازی می‌کنیم و ... همه این نشانه‌ها به ما می‌گوید که محبت ما، محبت آمیخته با معرفت نیست. محبت اصیل و زلال حسینی باید از چشمه «معرفت» بجوشد؛ امروز «نالیدن» باید معبری برای «بالیدن» باشد. اشکی که امروز از دیدگان ما جاری می‌شود، باید «اشک بیداری» باشد و از چشمه «إِنِّی سِلْمٌ لِمَنْ سَالَمَکُمْ، وَحَرْبٌ لِمَنْ حَارَبَکُمْ» بجوشد؛ چنین اشکی است که به تعبیر حضرت امام(قدس سره الشریف) سازنده و حماسه‌آفرین است.

استفاده هوشمندانه از تریبون هیئت

نکته آخر اینکه امروز برای معرفی حماسه انسان‌ساز حسینی و قیام کربلا، در کنار توسل هوشمندانه به اشک، می‌توان از شیوه‌های هنرمندانه‌تری نیز استفاده کرد. به لطف خدا و حاکمیت نظام مقدس جمهوری اسلامی، امروز ما برای معرفی شایسته نهضت انسان‌ساز کربلا، تریبون‌ها و امکانات فراوانی داریم. عقل حُکم می‌کند که در کنار دعوت به گریه و حضور بامعرفت «برآستان اشک»، از همه امکانات و تریبون‌ها برای معرفی قیام حسینی به مردم جهان استفاده کنیم.

یکی از این تریبون‌ها، تریبون «شعر آیینی» و «هیئت» است؛ ما هنوز به ظرفیت‌های نامکشوف این تریبون قدرتمند پی نبرده‌ایم، به همین خاطر است که قدر این سرمایه عظیم را نمی‌دانیم و «باری به هر جهت» و غیرهوشمندانه از آن استفاده می‌کنیم.

رئیس اداره فرهنگ و ارشاد اسلامی لامرد خبر داد:

اجرای بیش از ۳۰۰ تعزیه میدانی در لامرد

به گزارش اداره کل فرهنگ و ارشاد اسلامی فارس، بیش از سیصد تعزیه میدانی، هم‌زمان با دهه محرم‌الحرام در بخش‌های مرکزی، اشکنان، علامرودشت و خیرگو شهرستان لامرد برگزار شد. محمد هنرپیشه، رئیس اداره فرهنگ و ارشاد اسلامی لامرد طی سخنانی اظهار داشت: لامرد با داشتن ۲۳ هیئت تعزیه‌خوانی توانسته به قطب تعزیه جنوب کشور تبدیل شود که شانزده گروه آن در بخش مرکزی لامرد، چهارگروه در بخش اشکنان، دو گروه در بخش علامرودشت و یک گروه نیز در بخش خیرگو فعالیت دارند.

این مسئول فرهنگی ادامه داد: آیین تعزیه‌خوانی در شهرستان لامرد یک روز قبل از ماه محرم با تعزیه پسر فروش آغاز شده و هر روز از دهه محرم با نام یکی از بزرگان روز عاشورا نامگذاری شده است؛ بر این اساس به ترتیب تعزیه مسلم‌بن عقیل(ع)، طفلان مسلم، مدینه الوداع، ورود به کربلا(سر راه گرفتن حُر)، شهادت حُربن یزید ریاحی و وهب، طفلان زینب(س)، قاسم‌بن الحسن(ع)، حضرت قمر بنی هاشم(ع)، حضرت علی‌اکبر(ع) و اباعبدالله الحسین(ع) در ظهر روز عاشورا برگزار می‌شود. وی با اشاره به استقبال خوب مردم این منطقه از این هنر آیینی تصریح کرد: خدا را شاکریم که حرکت عظیم فرهنگی با برگزاری مجالس تعزیه لامرد در حال برگزاری است و مردم از چنین برنامه‌هایی که سرچشمه دینی دارد استقبال پرشوری می‌کنند.گفتنی است قدمت برگزاری تعزیه در شهرستان لامرد به سه قرن می‌رسد و مردم این شهرستان به صورت سنتی و برای اقامه عزای سرور و سالار شهیدان کربلا، حضرت اباعبدالله الحسین(ع) با سوز و گداز شرکت می‌کنند.

کتاب‌های حسینعلی نوذری درباره مدرنیسم و پست‌مدرنیسم

«مدرنیته و مدرنیسم»، «پُست‌مدرنیته و پُست‌مدرنیسم» و «صورت‌بندی مدرنیته و پُست‌مدرنیته» سه کتابی هستند که از حسین‌علی نوذری، پژوهشگر و نظریه‌پرداز حوزه علوم سیاسی بازنشر شده‌اند.

به گزارش ایسنا، ناشر این کتاب‌ها با اعلام این خبر نوشته است: حسین‌علی نوذری از پژوهشگران و نظریه‌پردازان حوزه علوم سیاسی است که تا امروز آثار بسیاری از او منتشر شده است. او درحال حاضر عضو هیئت علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد کرج است و در کلاس‌های آزاد مؤسسه پرسش نیز به تدریس علوم سیاسی اشتغال دارد؛ نوذری در دانشگاه‌های تهران و الزهرا نیز سابقه تدریس دارد.

«مدرنیته و مدرنیسم» کتاب اول از این مجموعه است که نخستین بار در سال ۱۳۷۸ منتشر شد و اکنون چاپ چهارم آن در ۵۵۸ صفحه، تیراژ ۶۶۰ نسخه و قیمت ۲۸۰ هزار از سوی نشر نقش جهان منتشر شده است.

اثر حاضر مجموعه مقالات و گفتارهایی است از نویسندگان و صاحب‌نظران فلسفه و علوم اجتماعی براساس گزینش مترجم از تازه‌ترین منابع غربی در علوم اجتماعی و انسانی همراه با گفتاری از مترجم. در این کتاب سیاست، فرهنگ و نظریه اجتماعیِ مدرنیته و مدرنیسم در ۱۹ فصل و براساس نوشته‌هایی از آنتونی گیدنز، یورگن هابرماس، داگلاس کلنر، دیک هاوارد، تونی پینکنی، پیتر آزبورن، کریشان کومار، راجر اسکراتن، ملک برادبری، ژانت ولف و... بررسی می‌شود. «پُست‌مدرنیته و پُست‌مدرنیسم» کتاب دوم این مجموعه است که چاپ اول آن در سال ۱۳۷۹ منتشر شده بود و اکنون چاپ پنجم آن با ۸۲۰ صفحه، تیراژ ۶۶۰ نسخه و قیمت ۳۹۰ هزار تومان از سوی نشر یادشده منتشر شده است. کتاب «پست‌مدرنیته و پست‌مدرنیسم» حاوی مقالات متنوع و برجسته‌ای است که از منابع و متون دست اول پست‌مدرنیستی انتخاب و ترجمه شده است؛ مجموعه مقالاتی دایره‌المعارفی در تعریف و تشریح معنا و مفهوم سه جریان پست‌مدرن، پست‌مدرنیته و پست‌مدرنیسم از دیدگاه‌های مختلف؛ همچنین به مقالاتی از ژان فرانسوا لیوتار، ژاک دریدا، چارلز جنکز، استینار کوال، اومبرتو اکو، روی بوین، علی رطانسی، اکبر احمد، ارنست بگیر، استفن کاتس، دیوید کوپر، وین هادسن، مارشال برمن، و مارتا کوپر که به تبیین و تحلیل کارکردها و کاربردهای این مفاهیم در حوزه‌های مختلف ادبیات، فرهنگ، هنر، معماری، جامعه‌شناسی، سیاست، فلسفه، تاریخ، نظریه اجتماعی، نقد ادبی، نظریه فرهنگی و ... می‌پردازد. «صورت‌بندی مدرنیته و پست‌مدرنیته» کتاب سوم این مجموعه است که چاپ نخست آن در سال ۱۳۷۹ منتشر شده بود و اکنون چاپ چهارم آن با ۵۹۶ صفحه، تیراژ ۶۶۰ نسخه و قیمت ۲۹۰ هزار تومان از سوی نشر نقش جهان منتشر شده است. کتاب حاضر بسترهای تکوین تاریخی و زمینه‌های تکامل اجتماعی مدرنتیه و پست‌مدرنیته را در دو بخش بررسی می‌کند؛ بخش اول «صورت‌بندی مدرنیته» نام دارد و نویسنده در چهار فصلِ نوزایی، عصر اصلاح مذهبی، روشنگری، انقلاب صنعتی، و مدرنیته و پیوند آن با فرازهای چهارگانه تکامل اجتماعی، دستاوردها و تحولات آن، موضوعات مختلف را در مقالات گوناگون بررسی می‌کند.

عکس روز

عکس از: میثم محجوبی

پل طبقاتی معالی‌آباد ۱۰ ساله شد